

imidlertid med Hensyn til denne Sag være det Spørgsmaal at overveje, om man hovedet skulde gaa ind paa denne Medsættelse her, da den kun kan komme disse Ejendomsbesiddere til Gode, nemlig dem, der ville eller kunne komme ind i Husmandskreditforeningerne. Det er jo nemlig ikke alle smaa Ejendomsbesiddere, der ville gøre det, og det er langt fra alle, der kunne gøre det; navnlig kunne Ejerne af smaa Ejendomme i Købstæderne ikke komme derind. Udvalget har imidlertid ment at herved vilde være gjort en god Begyndelse, og man har antaget, at naar Begyndelsen var gjort godt, vilde det ikke være længe, inden man kom til ogsaa at give Ejerne af andre smaa Ejendomme under lignende Forhold den samme Begunstigelse. — Derimod er der et andet Spørgsmaal, som ikke er løst, og som Udvalget ikke har ment kunde have nogen Betydning ved dette Lovforslags Behandling, og det er Spørgsmaalet om at faa fastslaaet, at den Mand, der ejer flere Ejendomme i den samme Jurisdiktion, kan nøjes med een Pantattest for dem alle; der skal nu i Reglen udfærdiges en Attest for hver Ejendom. Det er naturligvis en Forøgelse af Gebyret i og for sig, som i Særdeleshed falder i Øjnene, fordi Forholdet som oftest er det, at disse Ejendomme ere pantsatte under et. Et lille Skridt er der gjort fra Lovgivningsmagtens Side i Fjor ved Behandlingen af Lovforslaget af Tvangsauktioner, idet der er bestemt, at der kun skal udfærdiges en Pantattest for saadanne Ejendomme, der opstilles under et, og skulle sælges ved Tvangsauktion. Det vilde være heldigt, om man kunde faa en lignende Bestemmelse indført ogsaa paa andre Omraader. Der er imidlertid forskellige Vanstueligheder derved, som paa ingen Maade kunne løses i en Fart eller ganske let. Der vil tværtimod der være at tage adskillige Hensyn, som det ikke vil være let at tage ved denne Lovs Behandling. Men Udvalget har tilladt sig i sin Betænkning at henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa Spørgsmaalet, i Haab om at man maatte kunne komme til en Fortsættelse af det Gode, som denne første Paragraf nu vil komme til at indeholde.

Lovforslagets § 2 gaar ud paa, at den af Indenrigsministeren valgte Revisor skal lønnes af Statskassen. Vi have ogsaa ment, at denne Bestemmelse kunde være ret naturlig. Statskassen har jo Interesse i at holde Kontrol med Kreditforeningerne, og det kunde derfor være ret naturligt, at Statskassen betaler denne Revisor. Den højtærede Indenrigsminister har imidlertid gjort sin Tilslutning til denne Paragraf af-

hængig af, at der sker en lille Ændring i Loven af 1880 om Husmandskreditforeningerne, i den Retning, at Ministeren i Stedet for at stadfæste Valget af Formanden for Bestyrelsen herefter skulde stadfæste Valget af den administrerende Direktør. Det er ikke noget stort Offer, som Kreditforeningerne vilde komme til at bringe ved at gaa ind derpaa; det er kun at ombytte Stadfættelsen af en Embedsmand med Stadfættelsen af en anden, men fra Regeringens Side forekommer det mig meget naturligt, at man vil holde paa, at det er Valget af den administrerende Direktør, der skal stadfæstes af Regeringen, fordi det er den administrerende Direktør, der har den væsentligste Indflydelse paa den Maade, hvorpaa Kreditforeningerne føres igennem, føres ud i Livet. Udvalget har altsaa ment at burde stille Forslag om, at der skal ske en saadan Ændring i Loven af 28de Maj 1880, § 4 Litra i, at i Stedet for den Regeringen hidtil tilkommende Ret til Stadfættelse af Valget af Formanden for Bestyrelsen skal træde Ret til Stadfættelse af Valget af den administrerende Direktør. Men det er i øvrigt, som Forslaget er affattet, stillet Kreditforeningerne ganske frit, om de ønske at gaa ind derpaa eller ej. Dersom de to Kreditforeninger ikke ønske at benytte § 2, staar det dem fuldstændig frit for at lade det være. Det skal altsaa afgøres paa statutmæssig Maade ved Afstemning over Statutterne, om Foreningerne ønske at opnaa den Fordel, at den af Indenrigsministeriet valgte Revisor betales af Statskassen eller ej. Dersom de ønske at opnaa dette, maa de vedtage en Statutforandring, der ikke blot gaar ud derpaa, men tillige paa, at herefter skal Indenrigsministeriet stadfæste den administrerende Direktørs Valg og ikke Valget af Bestyrelsens Formand. Det er altsaa gjort afhængigt af en Afstemning i Kreditforeningerne, hvorvidt de ønske at opnaa denne Fordel eller ej, og dersom de maatte ønske at lade det blive ved det gamle, og mene, at der ikke er opnaaet tilstrækkeligt ved Paragraffen, nu vel, saa kunne de lade være at benytte den.

§ 3 i Lovforslaget gaar som bekendt ud paa, at Statskassen skulde yde et Tilskud paa 300,000 Kr. til disse tvende Kreditforeninger, og dette Forslag er, jeg tør ikke sige begrundet paa, men forsøgt begrundet paa, at de andre Kreditforeninger have kunnet konvertere, saaledes at de straks fik en nedsat aarlig Ydelse, medens Husmandskreditforeningerne ikke straks have kunnet opnaa denne Fordel. Man har endvidere forsøgt paa at lægge nogen Skyld for det